

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **A. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2023 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt II AKa 127/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt II K 9/22

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 stycznia 2023 r. A. L. wniósł o wznowienie postępowania zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt II AKa 127/22. W wywiedzionym wniosku skazany wskazywał, iż ze względu na swój wiek podejmuje działania nieświadomie. Tak też było w prokuraturze, gdzie w wyniku braku prawniczej wiedzy właśnie nieświadomie podpisał dokumenty oraz nie dotrzymał terminu. Nadto podał, iż wyrok skazujący został oparty na pomówieniach córki, której nie chciał przekazywać pieniędzy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność złożonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania należało – zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. – odmówić jego przyjęcia.

Tytułem wstępu zaznaczyć trzeba, że decyzja ta nie stała w sprzeczności z faktem wezwania skazanego do uzupełnienia braków formalnych. W judykaturze jednoznacznie przyjmuje się, iż wezwanie do uzupełnienia braków formalnych nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu art. 545 § 3 k.p.k., o ile brak formalny nie został przez skazanego usunięty do czasu wydania postanowienia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. (postanowienie SN z dnia 19 sierpnia 2022 r., IV KO 30/22, LEX nr 3411740).

Przechodząc do rozważań merytorycznych zauważyć trzeba, że art. 545 § 3 k.p.k. obliuguje do przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kontroli wniosku złożonego osobiście przez stronę. W kontekście tego przepisu stwierdzić należy, iż oczywistą bezzasadność wniosku wiązać należy między innymi z sytuacją, w której w sposób jaskrawy i niewymagający szczególnie pogłębionego badania widoczny jest brak podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego oraz gdy nie wystąpią przesłanki do wznowienia postępowania *ex officio*. Zaznaczyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (por. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22, LEX nr 3485719). W świetle powyższego, już *prima vista* nie mógł być uznany za skuteczny wniosek dążący do wzruszenia w tym nadzwyczajnym trybie prawomocnego wyroku, sprowadzający się do kwestionowania przyjętych przez sądy ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów. W ramach postępowania o wznowienie procedowanie w tym zakresie nie jest to dopuszczalne. W trakcie tego postępowania przedmiotem rozstrzygnięcia nie jest bowiem kwestia odpowiedzialności karnej skazanego, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”,

mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji.

W niniejszej sprawie oczywista bezzasadność przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania jawiła się w sposób wręcz oczywisty. Nie zostały w nim podniesione żadne nowe okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą rozpatrywania wniosku w kontekście przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Musiałyby to być nowe fakty lub dowody nieznane przedtem ani sądowi, ani stronie, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia, oraz determinujące przypuszczenie, że skazany nie popełnił czynu, albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, przy czym powinny one niezbiecnie, w sposób wiarygodny, wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego. Tymczasem skazany dążył we wniosku do kontestowania oceny materiału dowodowego i domagał się ponownej weryfikacji prawomocnego wyroku, co nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Z pewnością do takich nie należy wiek skazanego oraz brak wiedzy prawnej. Zasadności przydzielenia mu obrońcy z urzędu przeczą choćby powoływane przez niego okoliczności, mające stanowić przesłanki wznowieniowe.

Implikacją zaprezentowanej powyżej oceny było uznanie wniosku skazanego za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., co skutkowało odmową jego przyjęcia. W tych warunkach nie zachodziła potrzeba ustanowienia skazanemu obrońcy z urzędu w celu realizacji przymusu wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k. Poczyniona wstępna kontrola wniosku służyć ma wszakże eliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych, w sytuacjach, w których w stopniu oczywistym nie może on doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ł.n]

